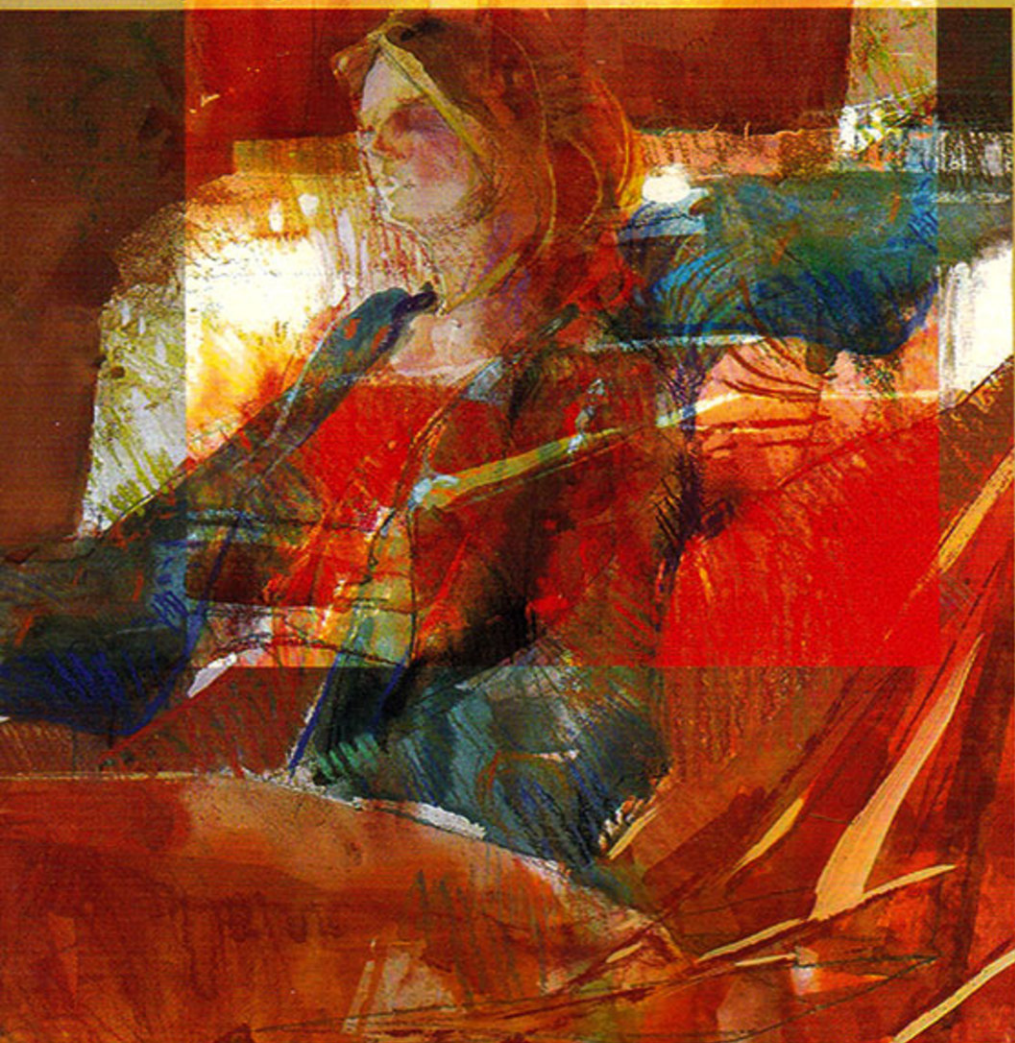

စိုးမိုးစာပေ

ဈေး

ရင်တွင်းအရေးတော်ပုံ

DESIGN THEIN SHWE KYI

ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ တန်ခိုးက သိပ်ကြီးမားတယ်။ အချစ်ကို လှည့်ဖျား ခုတုံးလုပ် စော်ကားမိလို့ အချစ်စောင့်နတ်သမီးရဲ့ ဒဏ်ခတ်တာကို ခံယူလိုက်ရတဲ့ သူတစ်ယောက် အကြောင်း သိနိုင်မယ်ဆိုရင်။

"ကျွီ"

"ကျွီ ... ကျွီ"

ကတ္တရာလမ်းမကြီးနှင့် ကားတာယာဘီး ပွတ်ကြိတ်သံတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ အားလုံးရဲ့ ကရုဏာဒေါသ စကားသံတွေပါ လွင့်စဉ်အံ့ကျလာကြသည်။

"ဟာ ... ဒီအရူးတွေ့ သေတော့မှာပဲ"

"ပြဿနာပဲ ဒီလောက်ကားတွေ ရှုပ်နေတဲ့ လမ်းပေါ် အရူးကို စကိတ်စီးခိုင်းထားရသလား"

တစ်ခဏတော့ လှည်းတန်းဈေးရှေ့လေးမှာ မီးပွိုင့်မမိပါဘဲ ကားတွေ စီတန်းပိတ်ဆို သွားခဲ့ပါသည်။

"ညှစ်ဖို့ ... ညှစ်ဖို့ ... အားမရှိဘူး၊ ဟူး ရဟူး ... ချစ်ဖို့ ... ချစ်ဖို့ အား"

မရှိဘူး ... အူး"

လမ်းပေါ်မှာ စက်တံစီးရင်း ကြော်ငြာသီချင်းတွေကို သီဆိုကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ကာ ကနေသော လူရွယ်တစ်ယောက်။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတွေကတော့ တကယ့် အပျံစားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အပေါ်မှာ က အနက်ရောင်ခေါင်းစွပ်၊ တီရှပ်လက်ရှည်ပွပွ။ အောက်က ရေညှိစိမ်းရောင် သရိုးကွာတား ရှော့ပင်နီနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ကုပ်ထောက်နေသော ဆံပင်ရှည်တွေ ထူလဗျစ်၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေနှင့်ပေမယ့် နုပျို ဝင်းဖန့်နေသော မျက်နှာကတော့ ရှင်းသန့်ချောမောလွန်းသည်။ ။

"တကယ်နှမြောစရာဟယ်၊ ရူပါကတော့ အသားအရေကအစ ဝင်းနှစ်နေတာပဲ"

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်ကြည့်နေသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်က ဝေဖန်သံတွေ မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ လွင့်စဉ်ကျလာသည်။ ။

စိတ်မနှံ့ရှာသော လူရွယ်ချောလေးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်မှာ စက်တံကို ကျွမ်းကျင်စွာ စီးရင်း သီချင်းတွေကို အော်ဟစ်သီဆို ကောင်းနေတုန်းရှိသည်။ ။

ပိတ်ဆို့ကုန်သော ယာဉ်ကြောကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရဲတွေ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ။

"ဟဲ့...သား သားနိုင်၊ အမလေးကွယ် ကားတွေတိုက်တော့မှာ ပဲ ဖမ်းစမ်း ဖမ်းကြစမ်းပါဟဲ့"

Mark II ကားနက်ကြီးပေါ်မှ တံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း အမျိုးသမီးကြီး စိုးရိ

မိပူပန်စွာ ဟစ်အော်သည်။ ။ ကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းလာသော လူကြီးနှစ်ယောက်က စကိတ်နှင့် လူရွယ်နောက်ကို အပြေးရောက်သွားသည်။ ။

"နိုင်ငံ ... သား ... သား လာကွာ"

"ဘာလဲ .. ဘာလဲ ဘာတွေလဲ ၊ မလာဘူး၊ မလာဘူး သွား"

လက်ဆွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်လူကြီးလက်ကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ငြင်းနေတာတွေက (ရက်ပါပါ) တွေ သီချင်းဆိုသလိုမျိုးမို့ ကြားရသူတွေတောင် ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်သည်။ ။

"သား နိုင်ငံ လာပါကွယ်၊ မာမို့ကို သနားပါ သားရယ်"

အမျိုးသမီးကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင် မရှုက်မကြောက်နိုင်ဘဲ လူရွယ်ကို တောင်းပန်ချော့မော့ အော်ပြောနေသည်။ ။ လူရွယ်က ခေါင်းခါ လက်ခါကာ စကိတ်နှင့် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ ။

အခြေအနေကို ရပ်ကြည့်နေသော ယာဉ်ထိန်းရဲသားနှစ်ဦး မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ချုပ်နှောင် ကူဖမ်းပေးကြသည်။ ။

"လွှတ် ... လွှတ် ... ငါ့ကိုလွှတ်၊ ဘယ်သူတုံး ဘာတွေ တုံး၊ နားထား ... နားထား .. နား ... နား"

ရုန်းကန်နေရင်း ပါးစပ်ကလည်း ရက်ပ်ပါသီချင်းတွေ ဟစ်ကောင်းနေတုန်းရှိသည်။ ။ ယာဉ်ထိန်းရဲသားကြီး နှစ်ဦးနှင့် ကျန်လူကြီးနှစ်ဦး ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ယောက်စီ ချုပ်ကိုင်ပွေ့ချီကာ Mark II ကားနက်ကြီး နောက်ခန်းထဲ ဝိုင်းဝန်းပို့လိုက်ကြရသည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ... ခေါ်သွားကြတော့၊ ဒီထက်ကားတွေ ပိတ်ဆို့ကုန်ရင် ခက်ကုန်မယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် "

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက မျက်ရည်စတွေကြားက အားလုံးကို တောင်းပန်ရင်း ကားကြီးကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ။

"တကယ် သနားစရာကောင်းတယ်၊ ရုပ်ကလေးက ချောရက်နဲ့ ဘာလို့ ရူးသွားတာလဲ မသိဘူးနော် "

"ဟိုအန်တီကြီးက သူ့အမေထင်တယ်ဟ၊ အတော်တော့ ချမ်းသာပုံပဲ နော် "

"ဝိုင်းကြည့်နေသော လူစုစုထဲက ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အသံတွေကို အခုမှ စတိုင်းဆိုင်လေးထဲက ထွက်လာသော ပန်းလေပြည်နှင့် ချစ်လေးသူတို့ ကြားမိတာဖြစ်သည်။ ။ "

"ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး "

"အရူးတစ်ယောက်ကြောင့် ကားတွေ လမ်းကြောပိတ်ကုန်တာတဲ့ ချစ်လေးရဲ့ "

လေပြည်ပြောရင်း စောစောက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်ရာကို ကြည့်လိုက်မိတော့ မြင်လိုက်ရတာ Mark II ကားကြီး

"ဟင် ... ဒါ ... ဒါ "

"ဟယ် ... နိုင်း ... နိုင်း "

လေပြည်လိုပဲ ကားနက်ကြီးထဲမှ နိုင်းနဝဒေးကို မြင်သွားသော ချစ်လေးသူလည်း ပါးစပ်လေးဟကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ ။

ကားနက်ကြီးက သူမတို့ နှစ်ယောက်ရှေ့ ဖြတ်မောင်းသွားသည် ။
နောက်ခန်းထဲမှာ နိုင်းကို အလယ်မှာ ထားကာ ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ထား
ရင်း ချော့မော့စကားတွေ ပြောနေသူက လေးလေးကျော်။

ချစ်လေးသူ မျက်နက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်ပြီး နံဘေးက ပန်းလေပြည်
ကို လှည့်ကြည့်တော့ ပန်းလေပြည်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်စလေး
တွေ ရစ်ဝဲလို့ ။

"သူ ... သူ ဒီလောက်အထိ ခံစားသွားရလိမ့်မယ်လို့ ငါမရည်ရွယ်ဘူး
ချစ်လေးရယ်"

ရှိုက်သံလေးစွက်ကာ လေပြည် တုန်တုန်ရီရီကလေးပြောတော့ ချစ်
လေးသူလည်း ပင့်သက်လေး ရှိုက်ရင်း ...

"လေပြည်ရယ် တို့ လည်း ရင်ထဲမှာ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ နိုင်း
ဒီလောက် ထိခိုက်သွားစေဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး"

နိုင်းကို ခေါ်ဆောင်သွားသော ကားနက်ကြီးလည်း မြင်ကွင်းက ပျောက်
သွားပြီ။ ပိတ်ဆို့ကုန်သော ယာဉ်ကြောကြီးလည်း ရှင်းလင်းသွားကာ
ပလက်ဖောင်းလေးပေါ်က လူစုစုလည်း ရှဲသွားခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ လေပြည်နှင့် ချစ်လေးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ရပ်နေမိသည့်
နေရာလေးက ခြေတစ်လှမ်း မရွေ့မိကြသေးပါ။

ရ င် ထဲ မှာ ခံစားမှု နောင်တတွေနှင့် တစ်ခါက သမုဒယ
သံယောဇဉ်များ နောင်ခဲ့ကြဖူးသော မဝေးသေးသည့် အတိတ်ငယ်လေး
ဆီ။

အခန်း (၁)

"ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလလေးက ဘာမှ မကြာဘူးထင်ရပေမယ့် ပြန်ဆုံကြရင် ငါတို့ ဘဝတွေ ပြောင်းလဲနေမှာ သေချာတယ် "

သက်ထက်အောင်က တွေးတွေးဆဆလေး ပြောသည်။ ။ ချစ်လေးသူ မျက်မှောင်လေးကျုံ့ရင်း လက်မခံသလို ခေါင်းကိုခါယမ်း၏။

"ဘာမှ ပြောင်းလဲစရာ မရှိပါဘူး၊ ငါတို့ က အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်း တွေပဲလေ၊ တို့ သံယောဇဉ်တွေက ရာသက်ပန်ပဲ၊ ရာသက်ပန် အဖြူရောင်ပေါ့"

"သေချာရဲ့ လား ချစ်လေး၊ နင်တစ်သက်လုံး ငါ့အပေါ် ဖြူစင်နိုင်မလား ပြောလေ"

"ဟဲ့ ... ခွေးကောင်၊ နင့်စကားက ဘာလဲ "

ချစ်လေးသူက မျက်စောင်းလေးခဲကာ သက်ထက်အောင်ကို လက်သီးဆုပ်ကလေးရွယ်တော့ သက်ထက်အောင် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ရင်း ...

"ငါက အမှန်ပြောတာပါဟ၊ နင်အပျိုကြီး သီအိုရီက တက္ကသိုလ် ရောက်သွားရင် ဘယ်နှရက် ခံမှာ မို့လဲ "

"အံမယ် ... ဒီမှာ မျက်နှာကို ကြည့်ထား အပျိုကြီးပဲ တစ်သက်လုံးလုပ်မှာ ၊ နင်တို့ သာ သားတွေ သမီးတွေနဲ့ ပိကျိ ပိကျိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြမှာ "

"ဖြစ်နိုင်တယ် သက်ထက်ရ၊ သူက အပြောကြမ်းတော့ ဘယ်ကောင်က အနားကပ်ရဲမှာ လဲ၊ ဟား ...ဟား "

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော စွဲမက်အောင်က ဝင်ပြောတော့ ချစ်

လေးသူ့ မျက်စောင်းလေးက လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားရင်း ...

"ကောင်စုတ်နော် ငါ့များ မိန်းမကြမ်းကြီး မှတ်နေလား၊ ဟွန်း"

"ငါတို့ က မသတ်မှတ်ပါဘူး ချစ်လေးရာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ စတိတ်ကျောင်းထဲက ကျောင်းသားတွေအားလုံးက နင်ဆို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်ပဲ "

"ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဩလေးဆိုတဲ့ ကောင်ဆို နင့်ကိုမြင်တာနဲ့ အပိုးကို ကျိုးနေတာ၊ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲလို့ လူမြင်တာနဲ့ လိပ်လိုပဲ ခေါင်းကို ဝှက်ပစ်တာလေ"

သက်ထက်အောင် စကားကြောင့် ချစ်လေးသူ့ မျက်နှာကို မဲ့သည် ။ နံဘေးက ပန်းလေပြည်က နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးပြီးသည် ။

သက်ထက်ပြောတာလည်း မမှား။ သူတို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက် ထဲမှာ ချစ်လေးသူက မိန်းကလေးပေမယ့် ပွင့်လင်းရဲတင်းသည် ။ စိတ်ကလည်း တကယ့်လက်တစ်ဆစ် ဖြစ်သည် ။

ကိုးတန်းနှစ်တုန်းက ဩလေးဆိုသည့်ကောင်က လေပြည်ကို ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတော့ ဘေးမှာ ရှိနေသော သက်ထက်နှင့် စွဲမက်တို့ ညီအစ်ကိုတောင် ဘာမှ မလုပ်ရသေးခင် ချစ်လေးက လွယ်အိတ်နှင့် ဖြတ်ရိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။

ကံဆိုးချင်တော့ လွယ်အိတ်ထဲက ကွန်ပါဘူးကြောင့် ဩလေးမျက်ခုံးကွဲသွားသည် ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေ ရဲကုန်တာမှ မြင်မကောင်းပါ။

ဩလေးကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက နောက် တစ်ကျောင်းတည်းမှ ကျောင်းသူတွေကို မနှောင့်ယှက်ဖို့ သတိပေးသည် ။ ချစ်လေးသူက

တော့ မိဘတွေခေါ်ကာ ခံဝန်ကတိ လက်မှတ်တွေ ထိုးလိုက်ရသည်။ ။

"အဲဒီတုန်းက နင်သာ ကျောင်းထုတ်ခံလိုက်ရရင် ငါတို့ တကယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြမှာ သိလား၊ နင်ကလည်း နင်ပဲ၊ စိတ်ကကြီးလွန်းတယ်"

ပန်းလေပြည်က သတိတရလေး ပြန်ပြောနေတော့ ချစ်လေးသူ ကျေကျေနပ်နပ်လေး ပြုံးနေရင်း ...

"အဲဒီတုန်းက နင့်အစား ငါက မခံနိုင်လွန်းလို့ ဆော်လိုက်တာ"

"အေးပေါ့ဟာ၊ ဒါကြောင့် နင့်အနား ဘယ်ကောင်မှ မကပ်ရဲဖြစ်နေတာ၊ ငါတို့ ညီအစ်ကိုကသာ မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက် ဖြစ်နေကြတာ"

"သေနာကောင်နော် ... ကဲ"

ချစ်လေးသူ လက်ခေါက်က သက်ထက်ခေါင်းပေါ် ဒေါက်ခနဲ ကျသွားတော့ သက်ထက် မျက်နှာလေးရှုံ့ကာ ခေါင်းကို ပွတ်နေ၏။

"အံ့မယ် တကယ်နာတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ငါ ထပ်ထုလိုက်ရ ...ဟင်း"

"ကဲ ကဲ တော်ကြပါတော့ဟယ် ၊ ငါတို့ တွေ ဆုံကြတာ ဒီနေ့လေးက နောက်ဆုံးနေ့ပဲနော်၊ နောင် ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ဆုံကြရမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး"

လေပြည် စိတ်မကောင်းသလို တိုးတိုးလေး ပြောတော့မှ ပဲ အားလုံး မျက်နှာလေးတွေ ညှိုးသွားခဲ့ကြသည်။ ။

မူလတန်းကျောင်းသားဘဝ သုံးတန်းအရွယ်ကတည်းက သူတို့ တွေ အတူဆုံခဲ့ကြတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။ သက်ထက်အောင်နှင့် စွဲမက်အောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ချစ်လေးသူက မူကြိုကျောင်း မှာ ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ကြ

တာ ဖြစ်၏။

ပန်းလေပြည်ကတော့ သုံးတန်းရောက်မှ ဒီမြို့လေးကို ရောက်ခဲ့၏။
တစ်ခန်းတည်း တစ်တန်းတည်းက ချစ်လေးသူနဲ့ ခင်မင်သွားရင်း သက်
ထက်တို့ ညီအစ်ကိုနဲ့ ပါ ခင်မင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ။

အခု ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည် အထိ သူငယ်ချင်းလေးယောက်
မခွဲအတူ ရှိခဲ့ကြသည်။ ။

အခုတော့ သက်ထက်တို့ မိဘတွေက နယ်စပ်မြို့လေးကို အပြီးအပို
င် ပြောင်းကြမည်။

ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော ချစ်လေးသူ ဖခင်ကလည်း
တောဝန်ကျရာ တောင်ငူကို ပြောင်းရမည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည့်သူက
ပန်းလေပြည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ဒါကြောင့် သူတို့ လေးယောက် ပန်းလေပြည်တို့ အဘိုးအဘွားတွေပိုင်
သော ဒီခြံကြီးထဲမှာ နောက်ဆုံး ဆုံတွေ့ကြတာ ဖြစ်၏။

"တို့ လေးယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ မမေ့ပစ်ကြစတမ်း
ဟာ"

စွဲမက်အောင်က ပင့်သက်လေး ရှိုက်ကာ ပြောတော့ လေပြည် မျက်
ရည်လေးတောင် ဝဲတက်လာသည်။ ။ ဖြူစင်သော သံယောဇဉ်က အား
လုံးရင်ထဲမှာ ခိုင်ကျည်နေခဲ့တာ အသေအချာ။

"နင်တို့ တွေ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ ပြန်လာနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ
ပဲ"

ပန်းလေပြည် မျှော်လင့်တောင့်တသလိုလေး ပြောတော့ ချစ်လေးသူ
က ပင့်သက်လေးရှိုက် ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း

"နင်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်ဖို့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး လေပြည် ငါတို့ ဘဝလေးက မိဘတွေ အရိပ်အောက်မှာ ခိုနေရင်း ဘဝအတွက် ကြိုးစားနေကြရတာလေ၊ ကျောင်းပိတ်ရက် ဒီကိုပြန်လာဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ"

"အင်း ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ငါက ဖြစ်ချင်တာကို တောင့်တမိတာပါ"

လေပြည် ခေါင်းလေးညိတ်ပြောတော့ စွဲမက်နှင့် သက်ထက်တို့ က ငေးငေးလေး ကြည့်နေကြသည် ။ အားလုံးထဲမှာ စကားအများ ဆုံး အနောက်ပြောင်ဆုံး သက်ထက်အောင် အခုတော့ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လို့ နေသည် ။

"ကဲပါဟာ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မေ့ထားပြီး တို့ ဒီနေ့လေးကို ပျော်ပျော် ဖြတ်သန်းရအောင်"

ချစ်လေးသူကပြောရင်း လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စက္ကူအိတ်လေးကို ဖွင့်တော့ အပြာရောင် ပဝါလေးတစ်ထည် ခေါက်လျက်သား ပါလာ၏။

အားလုံး တိုင်ပင်မထားဘဲ ဝယ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေကို ကိုယ်စီ ထုတ်လိုက်ကြသည် ။

ပန်းလေပြည်ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးက ပန်းနုရောင်လေး ဖြစ်ကာ သက်ထက်နှင့် စွဲမက်တို့ အမြွှာညီအစ်ကိုက အဖြူရောင် လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေ ဆင်တူပဲ ဖြစ်သည် ။

"ဟင် .. နင်တို့ ညီအစ်ကိုက အရောင်အတူတူကြီးပါလား"

"တို့ က အမြွှာညီအစ်ကိုလေဟာ အရောင်တူတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေမှာ လက်မှတ်ထိုးထားပြီးသားပါဟ"

"အေးပါ အေးပါ။ ငါတို့ တွေလည်း လက်မှတ် ထိုးထားပြီးသားပဲ
လေ"

လက်ကိုင်ပဝါ ထောင့်လေးတွေမှာ ကိုယ့်ပဝါကိုယ် လက်မှတ်ထိုးပြီး
ဒီနေ့ ဒိတ်လေးတွေ တပ်ထားတာကို အားလုံးကိုယ်စီ ဖြန့်ပြလိုက်မိကြ
သည်။ ။ ထိုအစီအစဉ်က ခွဲရတော့မည့် သူငယ်ချင်း လေးယောက် တိုင်ပ
င်ရင်း ဖြစ်လာသော အစီအစဉ်လေးပါပဲ။

လက်ကိုင်ပဝါ လေးထည်မှာ လက်မှတ်တွေထိုးပြီး လေပြည်တို့ ခြံ
ထဲက ခရေပင်ကြီး အောက်မှာ တွင်းတူးပြီး မြှုပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ။ အား
လုံး ကျောင်းတွေပြီးလို့ ငါးနှစ်တိတိ ကြာသည့်ရက်မှာ ဒီခြံ ဒီအရိပ်လေး
အောက်မှာ ပြန်ဆုံတွေ့ကြမည်။

"တို့ ပြန်ဆုံတဲ့ နေ့ကြရင် ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ပြန်တူးပြီး တစ်ယောက်
စီ မဲနှိုက်ယူကြမှာ နော် "

"အေးလေ ... အစီအစဉ်အတိုင်းပဲပေါ့ လေပြည်ရဲ့ "

"မဲနှိုက်လို့ ကိုယ့်ပဝါကိုယ်ပြန်ပေါက်နေရင်ကော စွဲမက်ရဲ့ "

လေပြည်မေးတော့ စွဲမက်လည်း မဖြေနိုင်ဘဲ တွေ့သွား၏။ သက်ထ
က်က ...

"အဲဒီလိုဆိုရင် ပြန်နှိုက်ကြရမှာ ပေါ့ဟာ ဘာခက်လို့ လဲ"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ၊ အဲတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ မြေကြီးထဲမှာ ငါးနှစ်
တိတိ မြှုပ်ထားမှာ ဆိုတော့ ပျက်စီးကုန်မှာ စိုးရတယ်ဟ"

"မပူပါနဲ့ အသေအချာ ပလတ်စတစ်တွေနဲ့ အထပ်ထပ် ထုပ်ပြီးမှ မြှ
ပ်မှာ ပေါ့၊ ပျက်စီးတာ မစီးတာထက် ငါတို့ လေးယောက် ဒီနေရာမှာ
နောင် ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ကျရင် ပြန်ဆုံဖို့ ပဲလေ"

ချစ်လေးသူစကားကို အားလုံးခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါလေးတွေ ကိုယ်စီခေါက်ပြီး အိတ်ထဲ စုထည့်သည်။ ။

သက်ထက်နှင့် စွဲမက်တို့ က တစ်တောင်သာသာခန့် မြေကျင်းကို တူးကြသည်။ ။ ချစ်လေးနှင့် လေပြည်က အသင့်ပါလာသော ဓားချွန်လေးတွေနှင့် ခရေပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်မှာ စာတန်းလေး ထိုးထွင်းကြသည်။ ။

"ဆယ့်ငါးရက် ကိုးလ နှစ်ထောင့်ငါး"

စွဲမက်က ခရေပင်စည်ကြီးပေါ်မှာ ထွင်းထုထားသော ရက်စွဲနေ့လေးကို အသံထွက်ရွတ်ဆို နေသည်။ ။

"အင်းလေ နောင် ငါးနှစ်ကြာတဲ့ ဆယ့်ငါးရက် ကိုးလ နှစ်ထောင့်ဆယ့်ခုနစ်ကျရင် ငါတို့ လေးယောက် ဒီမှာ ပြန်ဆုံကြေးပေါ့"

လေပြည်ဆိုတော့ အားလုံး လက်ခံခေါင်းညိတ်သည်။ ။ တူးထားသော မြေကျင်းလေးထဲကို ပလတ်စတစ်အိတ်တွေ အထပ်ထပ်အုပ်ပြီး ထည့်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါထုပ်လေး အသာထည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ လေးယောက်သား မြေကျင်းလေးကို ဝိုင်းဖို့ လိုက်ကြသည်။ ။

"ကဲ ... ငါတို့ ပြိုင်တူ သစ္စာပြုကြမယ်"

သက်ထက်စကားကြောင့် လေးယောက်သား လက်ဝါးချင်း ထပ်လိုက်ကြရင်း

"နှစ်ထောင့်တစ်ဆယ်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်"

လေးယောက် ပြိုင်တူ အော်လိုက်ကြရင်း ခရေပင်ကြီးကို မော့ကြ

ည့်လိုက်မိကြသည်။ ။

လေပြည့်ရင်ထဲမှာ နင့်နင့်သီးသီး ခံစားလိုက်မိသည်။ ။ ကျန်သူငယ်ချင်းတွေလည်း လေပြည့်လိုပဲ ခံစားရမည် ထင်သည်။ ။

ထိုစဉ်တုန်းက ခံစားထိရှလွယ်သော လေပြည့်ရင်ထဲမှာ ဖြူစင်သော နှလုံးသားလေးပဲ တည်ရှိခဲ့သည်။ ။

မျက်ဝန်းထဲကို ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတွေသည် လည်း ဖြူစင်သော သံယောဇဉ်ဖြင့်သာပါပဲ။

အခန်း (၂)

"ရောက်ပြီ သမီး၊ ဒါ မေမေတို့ နေမယ့် ခြံပဲလေ"

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကိုရပ်တော့ ပင့်သက်ငေးကြည့်နေသော လေပြည့်ကို မေမေက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

အပြီးရိပ်တွေဖြာလဲ့နေသော မေမေမျက်နှာကို မကြည့်နိုင်ဘဲ လေပြည် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းသည်။

ထည်ဝါလှသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက သစ်လွင်လှပလွန်းပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ခြံနှင့်တိုက် ဝယ်လိုက်သည့် သတင်းကို လေပြည်ကြိုကြားပါသည်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခေါက်မှ မရောက်မရောက်ဖူးခဲ့ပါ။ လေပြည်ရဲ့ ငယ်ဘဝလေးက မေမေရဲ့ မိဘတွေ ဖြစ်သည့် ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ခြံကြီးထဲမှ ကြီးပြင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။

သမီးလေးတစ်ယောက်ကို မခွဲရက်ပေမယ့် ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ငယ်ရွယ်တုန်းမှာ စီးပွားရေးကိုပဲ အလေးထား အာရုံစိုက်ခဲ့သည်။ ဒါ သမီးလေး အနာဂတ်တအတွက်ဟု ဘွားဘွားတို့ ခြံကို ရောက်လာတိုင်း ပြောခဲ့၏။

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ထက်စာလျှင် အဘိုးအဘွားတွေအပေါ်မှာ ပဲ သံယောဇဉ် ပိုမိုသည့် လေပြည်ကလည်း ရန်ကုန်ကို မသွားချင်၊ မလိုက်ချင်

ခဲ့ပါ။

အခုတော့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီ ဖြစ်သော အပျိုစင်မလေး သမီးဖြစ်သူကို ဖေဖေနှင့်မေမေက ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျောင်းတက်စေချင်၏။ ပညာရေးဆိုတော့ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားလည်း မငြင်းသာခဲ့ပါ။

"သမီးလေး"

ဧည့်ခန်းတံခါးဝက စောင့်ကြည့်နေသော ဖေဖေခေါ်သံကြားမှ လေပြည် ခြံဝင်းကြီးထဲ ငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာသည် ။

ဖေဖေ လေပြည့်ထံ လျှောက်လာရင်း အပြုံးနွေးနွေးတွေနှင့် ပွေ့ဖက်သည် ။

"သမီးလေး ရောက်လာမယ်ဆိုလို့ ဖေဖေ အလုပ်က စောစောပြန်လာတာကွ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် လာခေါ်မလို့ ပဲ၊ ကုမ္ပဏီ အလုပ်တွေက အရေးကြီးနေလို့ သမီးရေ"

အောင်မြင်သော စီးပွားရေး ကုမ္ပဏီကြီးမှာ ဖေဖေ အလုပ်တွေ မအားစတမ်းရှိတာ လေပြည်သိပါသည် ။ မေမေသည် လည်း စက်မှုဇုန်တစ်ခုမှာ စက်ရုံတစ်ရုံတည်ကာ ဦးစီးနေခဲ့ရတာပါပဲ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေး သူမအတွက် ဖေဖေမေမေတို့ ဒီလောက်အထိ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာကို လေပြည် သိပ်နားမလည်နိုင်ပါ။

"သမီး မိဘတွေက သမီးကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သူတို့ လောဘတွေ အတော့ မသတ်နိုင်ကြတာလည်း သမီးလေးအတွက်ပဲ၊ သမီးကြားဖူးတယ် မို့လား မိဘမေတ္တာဆိုတာ မြင်းမိုရ် တောင်ကြီးနဲ့ တောင် နှိုင်းမရဘူး"

ဘွားဘွားကတော့ လေပြည့်ကို အမြဲဆုံးမတတ်ပါသည် ။ အခုလည်း မိဘတွေနှင့် ရန်ကုန်မှာ လိုက်နေမည်ဆိုတော့ ဘိုးဘိုးနှင့်ဘွားဘွား မျ

က်ရည်ပဲ ဝမ်းနည်းနေတာ လေပြည်သိသည်။ ။

ဒီမြေး ဒီဘိုးဘွားတွေ အတူနေခဲ့တာပဲ ခုနစ်နှစ် ကျော်ကာ ကြာခဲ့ပြီ ဆိုတော့ သံယောဇဉ်က ခိုင်ကျည်ခဲ့ပြီပေါ့။

"သမီး ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား"

ဖေဖေမေးမှ လေပြည် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြရင်း

"နေကောင်းပါတယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကြောင့် မျက်ရည်ကျ ဝမ်းနည်းခဲ့ကြတာတော့ အမှန်ပဲ "

လေပြည်စကားကြောင့် မေမေ့မျက်နှာ အပြုံးတို့ ရိပ်ခနဲ ပျောက်ကာ ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ ။

"အင်းလေ ၊ မြေးအတွက် သူတို့ ခံစားရမှာ ပေါ့၊ ဖေဖေ နားလည်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးတို့ ဖေဖေတို့ အကြာကြီးခွဲထားတုန်းကလည်း ခံစားကြရတာပဲ"

"ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဘိုးဘိုးတို့ က အသက်ကြီးပါပြီ၊ အခု မေမေက ရန်ကုန်လိုက်နေဖို့ ခေါ်တာလည်း မလိုက်ချင်ဘူးတဲ့ ၊ သူတို့ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိတယ်တဲ့ လေ၊ လူကြီးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ သူတို့ မြေးဆီကိုတော့ မကြာခဏ လာလည်မှာ ပါ"

မေမေက နှစ်သိမ့်သလို ပြောသည်။ ။ ဘိုးဘိုးနှင့် ဘွားဘွားကို ခွဲရစဉ်က လေပြည်လည်း ငိုခဲ့မိသည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ရမည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့တာကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကို ခွဲရစဉ်ကတောင် မပြောပြဖြစ်ခဲ့ပါ။

အခုတော့ လေပြည်တို့ လေးယောက်စလုံး တစ်နေရာဆီကို ရောက်ခဲ့ကြသည့် အဖြစ်လေ။

"ကဲ ... လာ လာ သမီး၊ ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ အအေးလေးသောက်ပြီး နားလိုက်ဦးနော် သမီး"

လေပြည့်ခေါင်းကလေးကို ပုတ်၊ ပခုံးလေးဖက်ကာ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာကြီးတွေဆီ ခေါ်လာသည်။ ။

ဖေဖေတို့ ခြံကြီးက ဘွားတို့ ခြံလိုပဲ ကျယ်ဝန်းပါသည်။ ။ ခြံထဲမှာ လှပသော ပန်းပင်တွေ၊ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် လှပ ချစ်စရာကောင်းသော အပင်ပျိုကလေးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ ။

ဘွားတို့ ဘိုးတို့ ခြံကြီးလိုတော့ သစ်ပင်ကြီးတွေနှင့် အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းနေတာ မဟုတ်ပါ။ မြို့ပြနှင့် နယ်မြို့လေး တစ်မြို့၏ ကွာခြားမှုကို လေပြည် ခံစားမိသလိုရှိသည်။ ။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲက အပြင်အဆင်တွေ၊ ခေတ်မီ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေကလည်း ခြားနားလွန်းသည်။ ။ ဒါတောင် လေပြည် အခုမှ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသေးတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

"အပေါ်ထပ်မှာ သမီးနေဖို့ အခန်းကို ပြင်ဆင်ပေးထားတယ်၊ သမီးလိုတာ စေခိုင်းလို့ ရတဲ့ မိအေးရှိတယ်၊ ထမင်းချက်က ဒေါ်ကြည်၊ ခြံစောင့်က ဦးစိုးမောင်၊ သမီး ကျောင်းသွား ကျောင်းတက်ဖို့ ကားတစ်စီး ဖေဖေ ဝယ်ပေးထားတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဒရိုင်ဘာ ဦးအုန်းမောင်းပေးလိမ့်မယ်၊ နောက်ကျမှ သမီးကိုယ်တိုင် မောင်းတတ်အောင် သင်ပေါ့ကွယ်"

ဖေဖေက လေပြည့်အတွက် စီစဉ်ထားသမျှကို ပြောပြနေသည်။ ။ အရာရာ ပြည့်စုံမှုတွေနှင့် ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာကို မြင်တွေ့နေရပေမယ့် လေပြည့် မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘွားတို့ ခြံကြီးကိုပဲ မြင်နေခဲ့သည်။ ။

"သမီး အအေးသောက်လေကွယ်"

မေမေ သတိပေးမှ အေးစိမ့်သော အအေးဘူးကို လေပြည် တစ်ငုံမျှ မော့သောက် ဖြစ်၏။

"သမီး ကားစီးလာရတာ ပင်ပန်းနေပြီပေါ့၊ နားပါစေ စိမ့်ရယ်"

လေပြည့်မျက်နှာကို အရိပ်လို အကဲခတ်ကြည့်နေသော ဖေဖေဆို တော့မှ မေမေ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထိုင်ခုံက ထရပ်သည်။

"ဖေဖေ သမီးကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"အေး ... အေး ... သမီး ပြီးမှ ဖေဖေတို့ ထမင်းဝိုင်းမှာ ဆုံကြတာ ပေါ့"

အနေဝေးနေခဲ့တာမို့ ဖေဖေနှင့် လေပြည် ဆက်ဆံရေးက နည်းနည်း တော့ အေးစက်စက် နေခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက နားလည်စွာပဲ ပြုံး နေခဲ့၏။

မေမေက ပြောင်လက်နေသော ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း လေပြည်ကို ပခုံးဖက် ခေါ်လာရင်း အခန်းကို လိုက်ပို့ပေးသ်။

"သမီးလေး နားဦးနော် ၊ သမီးရင်ထဲမှာ ဘိုးနဲ့ ဘွားအတွက် ခံစားနေရတာ မေမေတို့ စာနာ နားလည်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဘိုးဘိုးတို့ က အသက်ကြီးပါပြီ၊ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့တွေ ကင်းပြီး သံသရာအတွက် ပါသွားမယ့် အလုပ်ကိုလုပ်ပါစေတော့ကွယ်၊ အခု သမီးရောက်နေတာ သမီးပိုင်တဲ့ အိမ်ပါ။ ဒီအိမ်ကြီးကို သမီးနာမည်နဲ့ သမီးဖေဖေ ဝယ်ပေးထားတာ၊ ကဲ ကဲ မေမေတို့ ပြီးမှ ဆုံစို့နော် ခဏနားပြီး သမီးရေချိုးလိုက်ဦး"

မေမေ့စကားသံတွေက ချိုသာပြီး လေပြည့်ရင်ထဲထိ စူးစူးရှရှ တိုးဝင်ပါသည်။ ။

လေပြည် ပင့်သက်လေး ချမိသည် ။ အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်တော့ အဆောင်အယောင် အပြင်အဆင်တွေ အားလုံးက သစ်လွင်သော ခေတ်မီ ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်သည် ။

အခန်းထောင့်က ဗီရိုကြီးဆီလျှောက်ကာ ဖွင့်ကြည့်တော့ အစီအရီ ထပ်ထားသော အဝတ် အစားတွေကော ချိတ်နှင့် ချိတ်ထားသော အဝတ် အစားတွေပါ တကယ့်အများကြီး။

သမီးတစ်ယောက်အတွက် ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘာမှ လိုလေသေးမရှိ အောင် စီမံထားခဲ့ခြင်းပါလား။

မေမေ ပြောခဲ့သလိုပဲ လေပြည် ဖြေသိမ့်ရတော့မည်။

ဘိုးနဲ့ ဘွားက အသက်ကြီးခဲ့ပြီ။ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ လေပြည် နှောင်ဖွဲ့မထားသင့်တော့ပါ။ မေမေ ဖေဖေတို့ ရင်ခွင်မှာ ပဲ လေပြည့်ရဲ့ ဘဝသစ်ကို စရပါတော့မည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သော လေပြည့်ရဲ့ ဘဝလေးကို သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

နှစ်ထောင့်တစ်ဆယ်မှာ ပြန်ဆုံကြမည့် ကတိစကားတွေကို တွေးမိတော့ လေပြည် လွမ်းချင်သလိုလို ခံစားရသည် ။

ငါးနှစ်တာဆိုသော ကာလကြီးမှာ လေပြည့်ဘဝရဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို လေပြည် ဘယ်လောက်အထိ ကြုံဆုံရဦးမည်မသိ။

အခုပဲကြည့်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခွဲခွာပြီး ရက်ပိုင်းလေးမှာ ပဲ လေပြည် ရန်ကုန် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ကြိုမမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာတွေက အံ့သြစရာပါပဲ။

အခန်း (၃)

"ဟော သူလေးက ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေတာကိုး၊ ဘာထိုင်လုပ်နေတာတုံး"

အသံနှင့်အတူ ချစ်လေးသူထိုင်နေသော ခြံဝင်းထဲက ခုံတန်းလေးမှ ဒေါ်လေးမာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ်သော ဒေါ်လေးမာက ချစ်လေးသူမျက်နှာလေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ...

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ သမီးရဲ့ "

"လွမ်းလို့ "

"ဟင် ... လွမ်းလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကို လွမ်းတာလဲ"

ဒေါ်လေးအပျိုကြီး မျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းစက်သွားကာ အထိတ်တလန့် ရင်ဘတ်လေး ဖိနေတာမို့ ချစ်လေး မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားကာ အလွမ်းစိတ်ကူးလေးတွေတောင် ဘယ်ဆီ ပျောက်ကုန်သည် မသိ။

"ဒေါ်လေးကလည်း ဘာလို့ မျက်လုံးကြီးပြုံးကြည့်နေတာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

"အင်းလေ သူလေးက လွမ်းလို့ ဆိုတော့"

"မဟုတ်တာတွေ မတွေ့နဲ့ ၊ ချစ်လေးလွမ်းတာ သူငယ်ချင်းတွေကို လွမ်းနေတာ"

"ဟင် ... တောင်ငူမှာ နေတာ နှစ်ပတ်တောင် မရှိသေးဘဲ သမီးက သူငယ်ချင်းတွေ ရနေပြီလား"

ဒေါ်လေးမာ အမေးကြောင့် ချစ်လေးသူ မျက်နှာလေး ရှုံ့သွားရပြန်သည်။ ဒီဒေါ်လေး အပျိုကြီးနဲ့ တော့ ခက်နေပြီ။

"တောင်ငူက သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်နေခဲ့တဲ့ နေရာက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မူလတန်းက အထက်တန်းအထိ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ မူလတန်းကနေ အထက်တန်းအထိ ခင်မင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို လွမ်းနေတာ"

"ဪ ... သိဘူးလေ၊ အဟင်း ... ဟင်း"

ဒေါ်လေးမာ သဘောကျစွာ ရယ်နေပြန်သေးသည်။ ။ ပါးချိုင့်လေးတွေ ခွက်အောင် ရယ်နေသော ဒေါ်လေးမာကိုကြည့်ကာ ချစ်လေးရင်ထဲက အလွမ်းတို့ တောင် အငွေ့ပြန်ကုန်တာ သေချာ၏။

"ဒါတော့ တူမလေးရယ်၊ ကြာတော့လည်း နေတတ်သွားမှာ ပါ၊ လာဒီနဲ့ ဈေးဝယ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့ ဈေးကို လိုက်ခဲ့ဦး"

"ဟာ ... မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ပျင်းစရာကြီး"

"မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဈေးဝယ်တာ ပျင်းရသလား သူလေးရဲ့ ၊ လာပါနော် လိုက်ခဲ့၊ ဈေးထဲရောက်ရင် နန်းကြီးသုပ် ကျွေးမယ်၊ ဒေါ်လေးစားနေကျဆိုင်က တကယ်ကောင်းတာ"

ဒေါ်လေးမာ ညွှန်းနေတာနဲ့ တောင် ချစ်လေး သွားရည်ကျချင်လာ၏

။

"ဒါဆို လိုက်မှာ ပေါ့၊ သွားကြမယ် ဒေါ်လေးမာ"

"နေဦးလေ သူလေး အဝတ်သွားလဲပါဦး"

"လဲစရာမလိုပါဘူး ဒါနဲ့ ပဲ လိုက်မှာ ပေါ့ "

"ဟယ် ... ဂါဝန်ကြီးတကားကားနဲ့ "

ချစ်လေးသူ ဝတ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်တီရှပ် အနီရောင်လေးနှင့် နှစ်ထပ်ပန်းနုရောင် ဂါဝန်စကတ်ပွပွကြီးကို ကြည့်ကာ ဒေါ်လေးမာ ပြောသည်။ ။

"ဘာလို့ လဲဒေါ်လေးရဲ့ ၊ သမီးက ကလေးပဲရှိသေးတာကို အဟင်း"

"အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးအပျိုကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ခေတ်နောက်ကျ ကျန်နေခဲ့တာ "

"ပြောပြန်ပြီ တော်လေးကလည်း ကျုပ်လို အပျိုကြီးလုပ်မယ်ဆို၊ အခုမှ ဘာလို့ ကျုပ်ကို နှိပ်ကွပ်နေတာလဲ"

"နှိပ်ကွပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးမာရဲ့ ၊ ဒေါ်လေးမာ အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာကို"

"ဘယ်ငယ်မတုံး ကျုပ်အသက် သုံးဆယ်ပြည့်တော့မှာ "

"ဟယ် ... တကယ်၊ ကြည့်စမ်း နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ထင်နေတာ၊ ဒေါ်လေးက တကယ်နုပျိုတာပဲ၊ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေးတွေနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ တောင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာအံ့ရော"

ချစ်လေးသူပြောတော့ ဒေါ်လေးမာ မျက်နှာလေးနီကာ ရှက်နေတာ အထင်အရှား။ အပျိုကြီး စာရင်းဝင်နေပေမယ့် ဒေါ်လေးမာ အသက်က ငယ်ပါသေးသည်။ ။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးမာ အလှက ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှသည့်အလှမျိုး။

"ကဲ အပျိုလေး၊ မြောက်မနေနဲ့ ၊ ဟိုရောက်ရင် နန်းကြီးသုပ် ကျွေးမှာ ပါ လာသွားရအောင် "

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်လေးမာရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်သွားတော့ ချစ်လေးသူ အနောက်က လိုက်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေ တာဝန်ကျသည့် တောင်ငူမှာ ပဲ ချစ်လေးသူ ဆက်ပြီးနေဖြစ်မယ် ထင်ပေမယ့် အခြေအနေတွေက မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဖေဖေရဲ့ အစ်မကြီး အိမ်ရောက်လာရင်း ချစ်လေးအတွက်ပါ အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းကုန်သည် ။

"ငဲ့တူမက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီပေါ့၊ ဒါဆို ငါနဲ့ အတူ ထည့်လိုက်၊ ငါ သူ့ပညာရေး အတွက် တာဝန်ယူတယ်၊ နင်တို့ လက်ခံသလား"

ဖေဖေတို့ မငြင်းနိုင်ခဲ့ကြပါ။ ချစ်လေးအောက်က ညီမလေးနဲ့ မောင်လေးတာဝန်ကပါ ဖေဖေရဲ့ ဝင်ငွေနှင့် မမျှတအောင် ရုန်းကန်ရသည့် အခြေအနေဆိုတော့။

"မကြီးအတွက် ဝန်မပိဘူးဆိုရင် ခေါ်သွားပါ၊ ရပါတယ်"

"ဘာမှ ဝန်ပိစရာ မရှိပါဘူးဟယ်၊ ငဲ့တူမလေးကိုတော့ ငါ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်၊ ငါနဲ့ မိမာ အတွက် အဖော်တောင် ရသေးတယ်၊ ကဲ တူမလေးကကော လိုက်နိုင်မလား ပြောဦး"

မိသားစုတာဝန်တွေကို ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာ ချစ်လေးအသိဆုံးမို့ ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညိတ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဖေဖေအစ်မကြီး ဒေါ်ကြီးညိုက အပျိုကြီး ဖြစ်သည် ။ ရန်ကုန်မှာ ညီမအငယ်ဆုံး ဒေါ်လေးမာနှင့်ပဲ နေတာဖြစ်သည် ။ အပျိုကြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်တည်း ချစ်လေးသူ လိုက်ဖြစ်ခဲ့တော့သည် ။

ရန်ကုန်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်လေးတို့ နေထိုင်ကြတာ ရန်ကုန်နှင့် မဝေးလှသော ရွှေပြည်သာ မြို့နယ်လေးထဲမှာ ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်လေးသူ့အတွက် ပညာရေးနှင့် အစစတာဝန်ယူပေးမည့် ဒေါ်ကြီးညိုအိမ် ရောက်ခဲ့တာ တစ်ပတ်ကျော်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။ အငယ်ဆုံး ဒေါ်လေးမာနှင့် ချစ်လေးကတော့ အတော်ကြီးကို ခင်မင်တွယ်တာသွားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

"အို ... အမေ"

အနားကဖြတ်သွားသည့် ကားတစ်စီးရဲ့ ဟွန်းသံတစ်ချက်နှင့်အတူ ချစ်လေးရဲ့ ဂါဝန်စကတ် ပန်းနုရောင်လေးမှာ လည်း ရွှံ့ဗွက်တွေ ပေကျံကုန်သည်။ ။

"ကြည့်စမ်း ... ကားစုတ်ပလုတ် တောက်"

စကတ်လေးက ရွှံ့ဗွက်တွေကိုကြည့်ကာ ဒေါသစိတ်ကလည်း ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ ချစ်လေး လမ်းပေါ်က မြေစိုင်းခဲတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ

"ကဲဟယ်"

"ဒုန်း"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... သူလေး မလုပ်နဲ့ "

ဒေါ်လေးမာ တားမြစ်ပေမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ချစ်လေးသူ့ ပစ်လိုက်သော မြေစိုင်းခဲက နက်ပြာရောင် Mark II ကားကြီးရဲ့ နောက်မှန်ကို ထိမှန်သွားခဲ့သည်။ ။

မြေစိုင်းခဲမို့သာ မှန်ကွဲမသွားခြင်းပါ။ အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေ

သော မှန်ပေါ်မှာ တော့ ရွံ့စက်တွေ ပေကျံညစ်ထေးကုန်သည်။ ။

တိခနဲ ရပ်သွားသော ကားတံခါးမှ နောက်ကို ခေါင်းထွက်ပြုကြည့် ၏။ မျက်မှန်နက်တပ် မျက်နှာတစ်ခုကို ချစ်လေး မြင်သည်။ ။ ဒေါ်လေး မာကတော့ ချစ်လေးအနား ရောက် လာပြီး

"ဘယ် ... ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ သူလေးရယ်၊ မှန်တွေ ဘာတွေ ကွဲအက်သွားမှ ဖြင့် ဒုက္ခပါပဲ"

"ကွဲအောင်ပစ်တာ၊ ကောက်မိတာ ခဲလုံးမဟုတ်ဘဲ မြေစိုင်ခဲကြီး ဖြစ် နေလို့ ပေါ့ ဟွန်း"

ချစ်လေးသူ ဒေါသမပြေနိုင်သေးဘဲ အံလေးကြိတ်ကာ ပြောသည်။ ။ ဒေါ်လေးမာကတော့ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းလာသော လူရွယ်ကိုသာ မျက် နှာငယ်လေးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ။

မီးခိုးရောင် ရှပ်လက်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီနက်ကို စတိုင်ကျကျ ဝတ် ဆင်ထားသော လူရွယ် အသွင်က အရပ်အမောင်း မြင့်မြင့်မားမားမို့ ကြ ည့်ကောင်းသည်။ ။ တပ်ထားသော မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်သော လက်ချောင်းလေးဆီက ဝင်းခနဲ လက်ဖြာသွားသော စိန်ပွင့်လက်စွပ် လေးတစ်ကွင်း။

အပျိုကြီးဒေါ်လေးမာ မျက်နှာလေး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်နေပေမယ့် ချစ်လေးသူကတော့ မျက်မှောင်လေး ကုတ်ကာ စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်နေ၏။

"မင်း ဒါဘာလုပ်လိုက်တာလဲ"

"မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

ကောင်လေးက တည်ငြိမ်စွာပဲ မေးတာကို ချစ်လေးသူ ပြန်ဖြေလိုက် ပုံက အသံစူးစူး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေး ဖြစ်သည်။ ။ ပြီးတော့

ချက်ချင်းပဲ နပန်းဖက်လုံးတော့မလို ခါးကိုထောက်ထားလိုက်သေး၏

"ကလေးရယ် ဒေါ်လေးတောင်းပန်"

"အို ... ဘာမှ တောင်းပန်စရာမလိုဘူး ဒေါ်လေးမာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကားစီးနိုင်တယ် ဆိုပြီး လမ်းလျှောက်သွားနေတဲ့ သူတွေကို ဂရုမစိုက်သလို လုပ်တာတော့ ချစ်လေးတို့ က သည်းမခံဘူး"

ခါးကလေးထောက်ကာ အသံလေးစူးပြီး ရန်လိုနေသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ကာ နိုင်းနဝဒေးရဲ့ ဒေါသစိတ်တွေ ဘယ်ဆီ ရောက်ကုန်သည် မသိပါ။ ကြည့်ရတာ နုဖပ်နေသော မျက်နှာလေးက သူ့ထက်တော့ ငယ်ရွယ်ပုံရပါသည် ။

ဘာမှ လိမ်းခြယ်မထားသော မျက်နှာလေးက အစက်အပြောက်ဆိုလို့ တစ်စက်လေးတောင် မထင်ပါ။ မျက်ဝန်းလေးတွေက ဝိုင်းစက်ကြည့်လဲ့နေပေမယ့် ဒေါသရောင်စဉ်တွေက ဝတ်ဆင်ထား သော အင်္ကျီလေးအတိုင်း ရဲရဲနီနေ၏။

"ဟောဒီမှာ ကြည့် ရေဗွက်ထဲကို ရှင် မဆင်မခြင် ဖြတ်မောင်းသွားတော့ ကျွန်မ ဂါဝန် ပေကျံကုန်ပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ရှင့်ကားကို ခဲနဲ့ လှမ်းထုလိုက်တာ ရှင်းပြီလား"

မျက်နှာလေးက လှသလို ဒေါသလေးကလည်း ရဲရဲနီနေသည် ။ နံဘေးက အဒေါ်ကြီးကတော့ တောင်းပန်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ

"သူလေး တော်တော့၊ ကလေး ဒေါ်လေးတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်"

"ဒေါ်လေးမာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ချစ်လေးဂါဝန်မှာ ပေကုန်ပြီလေ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး"

ဂါဝန်စလေးမကာ ဒေါသမပြေနိုင် ဖြစ်နေသည့် သူမကိုကြည့်ရင်း နိုင်း ရယ်ချင်လာမိတဲ့ အထိ။ ဒေါသကြီးလွန်းလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ သင်းအသက်လေးနဲ့ တောင် မလိုက်ပါလား။

"ဟုတ်ပါပြီ မင်းမှန်ပါတယ်၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ခွံတွေပေကုန်တဲ့ အဝတ်အစား အတွက် ကိုယ်လျော်ပေးပါ့မယ်"

"မလိုဘူး၊ လုံးဝ မလိုဘူး"

"ဒေါသ ကြီးလှချည်လား၊ ဪ ... နာမည်က ချစ်လေးတဲ့ လား"

"မခေါ်နဲ့ ...ရှင်ခေါ်စရာမလိုဘူး"

"ဟဲ့ ... သူလေး၊ ဘာလို့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကလေးက တောင်းပန်နေတာလေ"

"ဒေါ်လေးမာ မသိပါဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေက တောင်းပန်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ လှောင်ပြောင်ချင်နေတာ၊ ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းလို့ မရဘူး၊ ဘာမှ လည်း လျော်စရာ မလိုဘူး၊ လာ ဒေါ်လေးမာ"

ဒေါ်လေးမာဆိုသော အမျိုးသမီးလက်ကိုဆွဲကာ ကောင်မလေးဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ် ထွက်သွားခဲ့သည် ။

ကုပ်ဝဲဆံတိုလေးတွေ လှုပ်ယမ်းထွက်သွားသော ကောင်မလေးကို ငေးကြည့်ရင်း နိုင်းရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။

ချစ်လေးတဲ့ ။ နာမည်လေးကတော့ ရင်ခုန်စရာပါပဲ။ မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်းအောင် ချောပါသည် ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်သည့် ရင်ခုန်မှုတွေကို ချုပ်ထိန်းထားသော သူ့ရင်ခွင့်တံခါးကိုမှ ဒီကောင်မလေး လာခေါက်လို့ နေတာ ပိုလို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေသည် ။

"အစ်ကိုနိုင်နင်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ"

အသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်တော့ မာမီရဲ့ စက်ရုံမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးသော မောင်ကျော် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ငါ့ကားက ဗွက်စဉ်သွားလို့ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို မင်းသိလိုက်သလား၊ ဟောဟိုက အနီရောင်အင်္ကျီနဲ့ "

"ကျွန်တော်မြင်တယ် အစ်ကိုနိုင်နင်း၊ ကောင်မလေးတော့ မသိဘူး ဧည့်သည် ထင်တယ်၊ အဲ ဘေးက အစ်မကြီးက အပျိုကြီး ဒေါ်မာမာဝေလေ၊ အစ်ကိုနိုင်နင်း သိချင်ရင် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးမယ်"

"အိုကေ ... မနက်ဖြန် နေ့လယ်နှစ်နာရီ မင်း နှင်းပုလဲကို လာခဲ့ကွာ ဖြစ်တယ်မို့လား"

"စိတ်ချ အစ်ကိုနိုင်နင်း၊ အားလုံး ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးထားပါ့မယ်"

"ကျေးဇူး ... ကဲ ရှေ့ မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုး ယူထားလိုက်"

အိတ်ထဲက သူ ဆင်တစ်ကောင် ထုတ်ပေးလိုက်တော့ မောင်ကျော်မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး တရိုသသေပဲ လှမ်းယူသည်။ ။

ကားဆီပြန်လျှောက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တဲ့ အထိ ချစ်လေးဆိုသော ကောင်မလေး မျက်နှာလေးက သူ့အာရုံထဲ ကပ်ငြိပါလာဆဲ။

ဒေါသတွေနဲ့ ရန်တွေ့သွားခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး။

ဒီနှုတ်ခမ်းလေးက ချစ်စကားသံ ချို့ချို့လေးတွေနဲ့ မင်းကိုယ့်ကို ပြန်လျော်ကြေး ပေးသင့်တယ် ချစ်လေး

အခန်း (၄)

"မမပန်း မေမေကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ တဲ့ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်၊
မေမေကြီး ရေချိုးခန်း ဝင်နေလို့ "

လေပြည်ကို မိအေးလာပြောတော့ လေပြည် ဂိမ်းစက်ကိုပိတ်ကာ ဧ
ည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ။

ဆိုဖာ ထိုင်ခုံကြီးများမှာ အကျအနထိုင်ကာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို
သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသူကို မြင်တော့ လေပြည် အံ့ဩသွားမိတာ အမှန်။
မေမေရဲ့ ဧည့်သည် ဆိုတာကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက် ဟု ပဲ ထင်ခဲ့မိသ
ည်။ ။

အခုတော့ ထိုင်ခုံမှာ နူးချိတ်ထိုင်နေသူ လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ။
အဖြူရောင် လက်ရှည် စပွိုရပ်က အကျပ်ဖြစ်သည် မို့ လူရွယ်ခန္ဓာကိုယ်
ကျစ်လျစ်မှုကို ပေါ်လွင်စေသည်။ ။ ဘောင်းဘီက ဂျင်းအပြာနုရောင် ဖြစ်
သည်။ ။

ဘေးခွဲဆံပင်က အရှည်။ ပြီးတော့ နီညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုးထားပုံရ
၏။ ဂျာနယ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ငုံ့ဖတ်နေတာမို့ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်
ရပါ။ ။

လေပြည် ဧည့်ခန်းထဲ ထွက်လာတာကိုတောင် သတိထားမိပုံမရ
သော သူ့ကို လေပြည် ဘယ်လို ခေါ်ရမည်မသိ။ နာမည်လည်း သိတာမ

ဟုတ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ရဲ့ ဧည့်သည် ။

"အဟမ်း"

ချောင်းဟန့်သံတစ်ချက်ပေးပြီး လေပြည် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်မထိုင်သေးဘဲ ရပ်နေလိုက်သည် ။ ဆတ်ခနဲ မော့လာသော မျက်နှာကို အခုပဲ လေပြည် မြင်ရတာဖြစ်သည် ။

စိမ်းညိုနေသော မျက်ခုံးတန်းတန်းတွေက ထူပိန်းနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပေါ်လွင်သွယ်တန်း နေသည် ။ တိုစိပ်စိပ် မျက်တောင်တွေ ကာရံထားသော မျက်ဝန်းတွေမှာ က တစ်စုံတစ်ရာသော စွဲဆောင်မှုတစ်ခု ပျော်ဝင်နေသလိုရှိသည် ။

နှာတံစင်းစင်းအောက်က နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း မိန်းကလေးဆန်စွာ စိုလဲ့နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ စိမ်းမြမြ နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေး ရေးရေးတွေကြောင့် ငေးကြည့်လောက်အောင် ချောမောသော ယောက်ျားဟု လေပြည်ဝန်ခံရမည်ပင်။

လေပြည်ကသာ ငေးကြည့်နေမိတာ မဟုတ်။ သူကလည်း စူးစူးနစ်နစ် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာ လေပြည်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆံဖျားမှ ခြေဖျားအဆုံး အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။

"ထိုင်လေကွာ"

ယောင်ယမ်းခေါင်းညှိတ်မိပြီး လေပြည် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်မိသည် ။ စူးစူးနစ်နစ် သူ့အကြည့်တွေကြောင့် ထူထူပူပူ ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးတို့ အရိပ်ထင်သွားရင်း

...

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ၊ ဒေါ်စိမ့်စိမ့်ခိုင်နဲ့ လား"

လေပြည် မျက်မှောင်လေး တွန့်ကုတ်သွားသည်။ ။ ကြည့်စမ်း အိမ်ရှင်
ကို ဧည့်သည် က ပြန်အကြောင်ရိုက်နေသည့် အဖြစ်။
မေမေ့နာမည်ကိုပြောပြီး လေပြည်ကို ဧည့်သည် လို ဆက်ဆံနေပုံက မ
ဟုတ်သေးပါ။

"ဘာတွေ မေးနေတာလဲ ဒေါ်စိမ့်စိမ့်ခိုင်ဆိုတာ လေပြည့်မေမေပဲ"

သူ့မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ လွန့်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးရင်း

"ဆောရီး ... ကိုယ်က မင်းကို ဧည့်သည် ထင်နေတာ၊ မင်းက အန်တီ
စိမ့်သမီးလား၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးနော်၊ နာမည်က လေပြည်တဲ့ လား"

"အို ... စပ်စုလိုက်တာ"

လေပြည် မျက်စောင်းကလေးနှင့် ပြောတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ ဖြ
စ်သွားသည်။ ။ မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် အတွေ့အကြုံအရတော့ နို
င်းနဝဒေးဆိုတဲ့ ကောင် နှလုံးသားက တည်ငြိမ်သင့်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ...

အခုတော့ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်စောင်းလေးက ချစ်စရာ ကောင်းနေ
သည်။ ။ ကြည်လဲ့သော မျက်ဝန်းတွေ။ နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်း
လှလှလေးတွေက စွဲမက်စရာကောင်းသည်။ ။

ဘာမှ မခြယ်သဘဲနဲ့ တောင် ဝင်းမွတ်နေအောင် လှသည့် ကောင်မ
လေး လေပြည်တဲ့ ။ သူ့ရင်ထဲကို ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးမျောတိုက်ခတ်သွား
သော လေပြည်နှလေးပေါ့။

"မေမေ ရေချိုးနေလို့ ခဏလေး စောင့်ပါ"

"ရတယ် လေပြည်၊ ကိုယ့်နာမည် နိုင်းနဝဒေး"

"ဟင် ... ဘယ်လိုနာမည်ကြီးလဲ "

"ဘယ်သူနဲ့ မှ မတူအောင် မာမီတို့ က မှ ညှိထားတာပေါ့၊ ခေါ်ရခက် ရင် နိုင်းလို့ ပဲခေါ်"

လေပြည် နှာခေါင်းလေးရှုံ့သွားမိသည်။ သူ့အပြီးတွေ စကားသံတွေ က ချိုသာသလို မျက်ဝန်း အကြည့်တွေကလည်း ရဲတင်းလွန်းပါသည်။ မေမေသာ အချိန်မီ ရောက်မလာလျှင် ဘယ်လောက်အထိတောင် အဆင့်တွေ ကျော်လွန်မည်မသိ။

"ဟော .. သား၊ စောင့်နေရတာကြာပြီလား၊ အန်တီစိမ့် ရေချိုးခန်းဝင်နေလို့ ကွယ်"

"ရပါတယ် အန်တီစိမ့်၊ ဒီမှာ လေပြည်နဲ့ စကားကောင်းနေလို့ "

ကြည့်စမ်း။ မေမေရှေ့မှာ တောင် လေပြည်ကို သူနဲ့ အကျွမ်းဝင်နေသလို ခပ်တည်တည် ပြောနေပုံက ရဲတင်းလိုက်တာ။

"ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါ အန်တီစိမ့် သမီးလေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကပဲ အဘိုးအဘွားတွေဆီက ပြန်ခေါ်လာတာ၊ သမီးလေးက ဒီနှစ် စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် တက်မှာ လေ"

"ဟုတ်လား၊ လိုတဲ့ အကူအညီရှိရင် ပြောနော် လေပြည်"

မေမေရှေ့မှောက်မှာ ပဲ လေပြည်ကို ကြည့်နေပြောနေပုံတွေက သိပ်ကို ရင်းနှီးနေသလိုမျိုးမို့ လေပြည် မကျေနပ်ချင်တော့ပါ။

"ကျေးဇူးပဲ ၊ ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး၊ ကဲ သမီးဘုရားပန်းတွေ ခူးလိုက်ဦးမယ်မေမေ"

"ဪ ... အေး ... အေး သမီး"

တမင်ကိုပဲ စကားဝိုင်းထဲက ခွဲထွက်ပြီး လေပြည် ခြံထဲ ဆင်းခဲ့သည်

။ နားစွင့်ထားရင်း ကြားနေရသော စကားတွေအရ နိုင်းနဝဒေး ဆိုသော ကိုလူချောက မေမေရဲ့ စီးပွားဖက်ပါတနာရဲ့ သားတစ်ယောက်တဲ့ ။

"အင်း ... မှာ စရာမရှိဘူးသား၊ လိုအပ်မှ ပဲ ဖုန်းဆက်တော့မယ်လို့ ဆင့်ကို ပြောလိုက်ကွယ် နော်၊ သား"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစိမ့်၊ နိုင်းကိုခွင့်ပြုဦးနော်"

"ဪ ... အေး ... အေး သား"

မေမေကတော့ နိုင်းနဝဒေးကို အတော်ခင်မင်ရင်းနှီးပုံ ရသည် ။ တစ်သားတည်း သားနေတာကို လေပြည်ကြားနေသည် ။

"လေပြည်"

အနားက ကပ်ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လေပြည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မော့ကြည့်တော့ မြင့်မြင့်မားမား အရပ်အမောင်းကြီးနဲ့ မိုးကြည့်နေသော သူ့မျက်နှာချောချောကို မြင်ရသည် ။

"နာမည်လေးခေါ်တာနဲ့ လန့်သွားရသလား၊ ဘာလဲ ကိုယ့်ရုပ်က အဲလောက်ထိ ကြောက်စရာ ကောင်းနေလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် ရဲတင်းလွန်းတဲ့ ရှင့်မျက်လုံးတွေက ကြောက်စရာပဲ"

"နောက်ကျရင် ကိုယ့်မျက်လုံးတွေကို လေပြည် ကြောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာမီ ခိုင်းခိုင်း မခိုင်းခိုင်း ကိုယ် မကြာခဏ ရောက်တော့မှာ "

သူ့လေသံက တိုးတိုးပေမယ့် လေပြည့် ရင်ထဲကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည် ။

"လေပြည်"

"ဒုက္ခပါပဲ ... ဘာလို့ ခဏခဏ ခေါ်နေတာလဲ"

"ကိုယ့်ကို တစ်ချက်လောက် မော့ကြည့်ပါဦး"

"မကြည့်ရဲပါဘူး ရှင့်မျက်လုံးတွေက စွန်ရဲတစ်ကောင်လိုပဲ"

"အဟွန်း ရွှေစွန်ညိုက မထွေးကိုလိုချင်လို့ အမြဲဝဲနေတော့မှာ "

လေပြည် မျက်နှာလေး ရဲသွားကာ ရင်ထဲမှာ လည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ သူ့မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ စကားတစ်ခွန်းတော့ လေပြည် ပြောလိုက်မိသည် ။

"မဝဲနဲ့ မထွေးမှာ က နံပါတ်ရှိပြီးသားရှင့်"

လေပြည်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားမည်ဟု တွေးထားခဲ့မိပေမယ့် ...

"မထွေးမှာ နံပါတ် ဘယ်လောက်ရှိရှိ ကိုယ်က ကျော်တက်သွားမှာ ယုံ"

လေပြည် ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတုန်းမှာ ပဲ သူ ဆင်ဝင်အောက် က ကားကြီးပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားခဲ့သည် ။

လေပြည် လှည့်ကြည့်တော့ အပြုံးနွေးနွေးနှင့် လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ခြံအထိ နောက်ပြန် ဆုတ်မောင်းသွားခဲ့သည် ။

လေပြည် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေမိတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နိုင်းနဝဒေး ဆိုသော သူ့အမည်နှင့် ပုံရိပ်ကတော့ ရင်ထဲမှာ ငြိတွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား။

အပျိုစင် အရိုင်းမလေး နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေနိုင်အောင် ရှင် အစွမ်းထက်ပါတယ် နိုင်း။

အခန်း (၅)

"ဟာ ... မလိုက်ချင်တော့ပါဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဟို ချီးထုပ်နဲ့ တွေ့နေဦးဒေါ်လေးမာရာ"

ဒေါ်လေးမာ ဈေးကိုခေါ်တော့ ချစ်လေးသူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။
ဒေါ်လေးမာက မျက်ခုံးတွေ တွန့်ကုတ်ပြီး

"ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ သူလေးရဲ့ "

"ဒေါ်လေးမာက မေ့တတ်လိုက်တာ ဟိုတစ်ခါ ဈေးလိုက်ရင်း ရွှံ့ဗွက် စဉ်ပြီး ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ကို ပြောနေတာ"

ချစ်လေးသူ ဆိုမှ ဒေါ်လေးမာ မှတ်မိသွားဟန်နှင့် တစ်ချက်ပြုံးသည်။
" ပြီးမှ ချစ်လေးကို ဆက်ပြောပြသည်။ "

"အဲဒီကောင်လေးက စက်မှုဇုန်ထဲက နဝဒေး အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင် ရှင်တဲ့ "

"ဟင် ... ဒေါ်လေးမာက ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ"

"ဒီလိုပဲ စုံစမ်းရတာပေါ့"

"ဟာ .. ဘာစုံစမ်းစရာရှိလဲ၊ သူ့ဘာသာ ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး"

"ဒေါ်လေးမာက စုံစမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး သူလေးရယ်၊ ဟိုတစ်ရက်

က စကားစပ်ရင်း မောင်ကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပြောပြတာ၊ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကို မောင်ကျော်က မြင်ထားလို့ မေးရင်း ပြောပြလို့ သိတာ၊ အဲဒီကောင်လေးနာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်၊ နေပါဦး အဲအဲ နိုင်းနဝဒေး တဲ့ "

ချစ်လေးသူ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

"နာမည်ကိုက ဘာမှန်းမသိတာ ဟွန်း"

"ကောင်လေးက မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ အဲဒီနေ့ကလည်း သူလေးပဲ စိတ်တွေတို ဒေါသတွေကြီးနေတာ ၊ ဟိုကလေးက တောင်းပန်နေတာကို"

"အံ့မယ် ဒေါ်လေးမာ မသိပါဘူး၊ သူက တောင်းပန်နေတယ်ထင်လို့လား၊ အလကား မျက်လုံးက ရိတ်တိနဲ့ "

"ကဲပါ သူလေးရယ် သင်းလေး ရိသဲ့သဲ့လုပ်တိုင်းရမလား၊ ဒီတစ်ခါဆို ဒေါ်လေးမာနဲ့ တွေ့သွားမှာ ပေါ့၊ လာနော် လိုက်ခဲ့ပါ၊ ဝယ်ရမှာ ကများ တော့ သူလေးလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီကလေးလည်း ဈေးဘက်အမြဲလာတာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီနေ့က လမ်းကြုံလို့ ပါကွယ်"

ဒေါ်လေးမာက ချော့ချော့မော့မော့လေး ခေါ်နေတာမို့ ချစ်လေး မငြင်းချင်တော့ပါ။ သုံးရက်တစ်ခါလောက်မှ ဈေးဝယ်သွားတတ်တာမို့ ဒေါ်လေးမာတစ်ယောက်တည်း သယ်ရပိုးရမှာ ချစ်လေး သနားသည်။ ။

ဒေါ်လေးမာ ပြောသလိုပါပဲ။ ဈေးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး နိုင်းနဝဒေးဆိုသော သူ့ရဲ့ ကားမျိုး မတွေ့ပါ။ သိန်းထောင်ကျော်တန် ကားကြီးဆိုတော့ ချစ်လေးတို့ သွားသော မြို့လေးရဲ့ ပျံကျဈေးကလေးမှာ တွေ့ရဖို့ က ခပ်ရှားရှားပါပဲ။

တစ်ဈေးလုံး ဒေါ်လေးမာ ဝယ်သမျှ နံဘေးက ချစ်လေး အဖော်လိုက်

ရင်း ဟိုငေးသည် ငေးပါ။

ဒေါ်လေးမာဝယ်တာ ဆစ်တာကြည့်ရင်း ချစ်လေး ပညာတော့ရပါ သည် ။ အပျိုကြီး ဒေါ်လေးမာကတော့ တကယ့်ကို ဈေးဝယ်တော်သည် ။ တစ်ကျပ်တစ်ပြား ရအောင် ဆစ်တတ်သလို အလေးပြည့် အချိန်ပြည့် ရအောင်လည်း ပြောတတ်ဆိုတတ်သည် ။

"ဒေါ်လေးမာကတော့ တကယ်ပဲ၊ ဟိုက ချိန်ခွင်အသာကြီးပေးတာ တောင် အဆစ်ကို ရအောင် တောင်းသေးတယ်"

"သူလေး ဘာသိလို့ လဲ၊ အသာကြီးချိန်ခိုင်းပြီး အဆစ်ပါ တောင်းနိုင် မှ အလေးပြည့်လောက် ရတာလေ၊ ဈေးဆိုတာ ဝယ်တတ်ဖို့ လိုတယ်၊ သူလေးလည်း လေ့လာထားနော်၊ အိမ်ထောင်ကျရင် ကိုယ့်ယောက်ျားကို ကိုယ်တိုင် ဝယ်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရမှာ "

"ဆောရီးပဲ ဝါသနာ မပါဘူး၊ ချစ်လေးက အပျိုကြီး လုပ်မှာ "

"တကယ်လား၊ ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ ကဲ ဒေါ်လေးမာ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်"

ဈေးထိပ်ကဆိုင်လေးမှာ ဒေါ်လေးမာ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်သည့်ဆိုတာကြောင့် ဝင်ထိုင်ဖြစ်သည် ။

"ဒေါ်လေးမာကလည်း ကျောက်ပန်းတောင်းကြီးကို ပြင်စမ်းပါ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်တာ ချို့ချို့ကြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ"

"ဒေါ်လေးက အချို့ကြိုက်တာကို ၊ သူလေးလို ကျစ်မ့်တော့ မသောက် နိုင်ပါဘူး"

"အချို့သောက်ချင်မှ တော့ ထန်းလျက်ခဲ အရည်ဖျော် သောက်ပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ပါဆိုမှ လက်ဖက်ခြောက်အရသာ ခံပြီးသောက်တာမှ အ

ရသာ"

"တော်လေးဘာသာ အရသာခံသောက် ၊ ကျုပ်ကတော့ အချိုပြင်းပြင်းပဲ ကြိုက်တာ၊ အဲ ... အဲ ဟင်"

"လာလဲ ဒေါ်လေးမာ၊ ဘယ်သူလဲ"

စကားပြောနေရင်း ဒေါ်လေးမာ မျက်ဝန်းတွေ ဦးတည်သွားရာ စားပွဲဆီကို ချစ်လေး လှမ်းကြည့်တော့

"ဟင်"

"ဟိုကလေးနဲ့ ထိုင်နေတာ မောင်ကျော်လေ၊ ဟိုတစ်ရက် သူပဲ အဲဒီကလေးအကြောင်း ပြောပြသွားတာ"

ချစ်လေး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည် ။ ဘာသဘောလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ဒေါ်လေးမာကို အဲဒီလူတွေအကြောင်း ပြောပြသွားသည့်သူက အခုတော့ အဲဒီလူနဲ့ တစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေကြသည် ။

ချစ်လေးနှင့် မျက်ဝန်းချင်း ဆုံတော့ နှိုင်းနဝဒေးဆိုသော သူက ပြုံးပြနုတ်ဆက်သည် ။ ချစ်လေး ချက်ချင်း နှုတ်ခမ်းတွေ မဲ့ပစ်ကာ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်မိသည် ။

"ဒေါ်လေးမာ အဲဒီမောင်ကျော် ဆိုတဲ့ လူ ဒေါ်လေးမာကို ဘာတွေ မေးသွားသလဲ"

"သူလေးကို ဒေါ်လေးမာ ပြောပြတယ်လေ၊ အဲဒီကလေးက နဝဒေး အထည်ချုပ် စက်ရုံ ပိုင်ရှင် နှိုင်းနဝဒေးတဲ့ "

"အာ အဲဒါသိတယ်၊ သူက ဒေါ်လေးမာကို ဘာမေးသွားသလဲ မေးနေတာ၊ ချစ်လေး အကြောင်းတွေဘာတွေ ပြောလိုက်သေးလား"

"အင်း ... အင်း သူမေးလို့ ဒေါ်လေး တူမအကြောင်း ပြောပြလိုက်တာလောက်ပါပဲ"

သွားပြီ။ မောင်ကျော် ဆိုတဲ့ သူက ဒေါ်လေးမာကို အစ်အောက် မေးသွားတာပဲ ဖြစ်မည်။ ရိုးရိုးအအ ဒေါ်လေးမာကတော့ ဘာဆိုဘာမှ မသိတာ သေချာသည် ။ အခုလောက်ဆို ချစ်လေး အကြောင်းတွေ မောင်ကျော်ဆိုသည့်လူက ဖောက်သည် ချနေမှာ သေချာသည် ။

"တော်တော် အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူ"

"ဟင် သူလေး ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ"

"ဟို မျက်မှန်နဲ့ လူ နိုင်းနဝဒေး ဆိုတဲ့ လူကိုပြောတာ"

"သူလေး ပြဿနာမှ ရာပါနဲ့ နော်၊ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကွယ်၊ သောက် သောက် အီကြာကွေးစား"

ချစ်လေး ပြဿနာရှာမှာ ကိုကြောက်နေသည့် ဒေါ်လေးမာကတော့ ဇွတ်အတင်း သောက်ခိုင်း စားခိုင်းနေသည် ။ ချစ်လေးလည်း တစ်ချက် ပြန်မကြည့်မိအောင် ထိန်းရင်း လက်ဖက်ရည်ကိုပဲ မော့သောက်နေလိုက်သည် ။

ဆိုင်အပြင်ကို အကြည့်ပို့ထားကာမှ ချစ်လေးမြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာ မောင်ကျော်ဆိုသူနှင့် ထိုလူ နိုင်းနဝဒေး။

ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ဆလွန်းကား အနီလေးနားရောက်တော့ မောင်ကျော်က နိုင်းနဝဒေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဈေးထဲလှမ်းဝင်သွားသည် ။ နိုင်းနဝဒေးကတော့ ကားတံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်သည် ။

သင်းက ကားအသစ်တစ်စီး စီးလာတာကိုး။ တော်တော် ချမ်းသာတဲ့ အကြောင်း ကြွားဝါချင်တာလား။ ဝေးသေးတယ်။ ချစ်လေးတို့ က အထ

င်မကြီးပါဘူး။

အလိုလို မကျေနပ်စိတ်တွေနဲ့ ချစ်လေးမျက်နှာက မာတင်းနေတာ သေချာ၏။ နှိုင်းနဝဒေးက ကားပြတင်းတံခါးက ပြုံးပြရင်း လက်ပြနုတ် ဆက်လေသည် ။

"တောက်"

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ အို၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ သူလေးရယ်"

"ဟိုလူက ကားပေါ်က လက်ပြနုတ်ဆက်သွားတယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာ မို့ ပေါ့ အပြင်မှာ ဆို မလွယ်ဘူး"

"ဟယ် ... သူလေးနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်၊ ကဲ စိတ်လျှော့ပါကွယ်၊ ဟို က ခင်မင်လို့ နှုတ်ဆက်တာ စိတ်ဆိုးစရာလား"

ချစ်လေး ဒေါသတွေ မျှိုသိပ်ရင်း သိုဝှက်ထားမိပေမယ့် ငွေရှင်းတော့ ဒေါသဖြစ်ရပြန်ပါသည် ။

"ရှင်းပြီးပြီ အန်တီ"

"ဟေး ... ဘယ်သူရှင်းသွားလို့ လဲကွဲ့"

"ကိုမောင်ကျော်နဲ့ ထိုင်သွားတဲ့ အစ်ကိုလေးက အန်တီတို့ ဝိုင်းအတွက်ပါ ရှင်းသွားတာ"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ လူကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး မရှင်းနိုင်ဘူးထင်နေတာလား"

တစ်လမ်းလုံး ချစ်လေးသူ ပွစိပွစိ ပြောမဆုံး။ ဒေါ်လေးမာက ချောမော့ နှစ်သိမ့်မဆုံး ဖြစ်နေသည် ။

ချစ်လေးစိတ်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်နေတာ သူ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့်ပဲဖြစ်

သည် ။ တစ်ခါက ရွှံ့ဗွက်စဉ်အောင် လုပ်သည် ။ အခုတစ်ခါ လက်ဖက်ရည်ဖိုး တိတ်တိတ်လေး ရှင်းသွားခဲ့သည် ။

ဒါ ဘာသဘောလဲ။ ခင်မင်တာထက် ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး အကြွေးကြီးနှင့် လုပ်သွားတာဟု ပဲ ခံယူသည် ။

ဒေါ်လေးမာကတော့ တကယ့်ဖျန်ဖြေရေးသမား လုပ်နေသည် ။ မာနကြီးသည် ဟု ပဲ ဆိုချင်ဆို။ ချစ်လေးတို့ ကတော့ ခံရခက်သည် ။

ရှင် ချမ်းသာတယ်။ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဒီလိုမျိုး မလုပ်နဲ့ နိုင်းနဝဒေး။ ချစ်လေးတို့ က ငွေကြေး မပြည့်စုံပေမယ့် မာနကတော့ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ပြီးသားပဲ။

ဒါကို ရှင်သိဖို့ လိုနေပြီ နိုင်းနဝဒေး။
